

Ἀκολουθία Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ ΛΟΥΚΑ

Ψαλλομένη τῇ 18^ῃ Ὀκτωβρίου

Ποίημα Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου

ΜΙΚΡΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Ἰστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.
ᾠχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῷ θεορρήμονι Παύλῳ φοιτήσας ἔνδοξε, τῶν ὑπὲρ νοῦν
δογμάτων, θεηγόρος ἐκφάντωρ, καὶ θεῖος ὑποφήτης τῆς τοῦ
Χριστοῦ, ἀνεδείχθης σαρκώσεως, τῶν Ἀποστόλων
συνάριθμος γεγονώς, Λουκᾶ θεῖον ἐνδιαίτημα.

Τοῦ Παρακλήτου τὴν χάριν Λουκᾶ δεξάμενος, ὡς ἥλιος
ἐκλάμπεις, τοῖς ἐν σκότει τῆς πλάνης, καὶ πᾶσι τὴν σωτήριον
δαδουχῶν, εὐσεβείας ἐπίγνωσιν, υἱοῦς φωτὸς ἀπειργάσω
τοὺς ἐν νυκτί, τῆς ἀγνοίας ἐγκαθεύδοντας.

Τῆς θεϊκῆς ἐπιπνοίας ῥήτωρ θεόσοφος, καὶ θεῖος
ὀξυγράφος, καὶ λαμπρὸς μυστολέκτης, ἐγένου, ἀνατάξας
θεουργικῶς, τὸ σεπτὸν Εὐαγγέλιον, δι' σὺ ἀρδεύεις
ἀπόστολε δασιλῶς, Ἐκκλησίας τὰ βλαστήματα.

Τοῦ διδασκάλου τῷ θρόνῳ Λουκᾶ ἀπόστολε, σὺν
Ἀποστόλοις θείοις, παριστάμενος μάκαρ, ψυχῶν τὴν
θεραπείαν ὡς ἰατρός, καὶ σωμάτων τὴν ἴασιν, δίδου ἡμῖν τοῖς
ὑμνοῦσι χαρμονικῶς, τὴν ἀγίαν σου μετάστασιν.

Δόξα. ᾠχος α'.

Χριστοῦ τὸν μαθητὴν, τὸν τοῦ Εὐαγγελίου συγγραφέα
σοφώτατον, τοῦ σκεύους τῆς ἐκλογῆς, τὸν ὠραῖον
χαρακτῆρα, καὶ ἔμψυχον πιστοί, οὗ ὁ ἔπαινος ἐν ταῖς
Ἐκκλησίαις ἀπάσαις, Λουκᾶν τὸν Ἀπόστολον, ἐν ὕμνοις
τιμήσωμεν, αὐτὸς γὰρ ἐκήρυξε, τὰ τοῦ Θεοῦ θαυμάσια τὰ
παράδοξα, φωτίσας τοὺς ἐπὶ γῆς, θεολογίας ταῖς ἀκτίσι, διὰ
τῆς χάριτος, ἀπαύστως πρεσβεύων, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Αμαρτωλῶν τὰς δεήσεις προσδεχομένη, καὶ θλιβομένων στεναγμὸν μὴ παρορῶσα, πρέσβευε τῷ ἐξ ἀγνῶν λαγόνων Σου, σωθῆναι ἡμᾶς Παναγία Παρθένε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Ἦφθης συγκοινωνός, καὶ θεῖος συνοδίτης, τῆς ἐκλογῆς τοῦ σκεύους, μεθ' οὗ σε εὐφημοῦμεν, Λουκᾶ θεομακάριστε.

Στ. *Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ...*

Πάγχρυσος οὐρανός, Ἀπόστολε ἐφάνης, τὸν ἥλιον τῆς δόξης, τῷ κόσμῳ ἀνατέλλων, λόγοις ὁμοῦ καὶ πράξεισι.

Στ. *Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ...*

Λύρα πανευπρεπῆς, εὐσημὸς σου γλῶσσα, Λουκᾶ σοφὴ ἐδείχθη, κηρύττουσα τοῖς πᾶσι, τὴν γνῶσιν τὴν οὐράνιον.

Δόξα. Τριαδικόν.

Ἄναρχος ὁ Πατήρ, συνάναρχος ὁ Λόγος, ὁμότιμον τὸ Πνεῦμα, πέλει ἡ θεαρχία, Λουκᾶς ὁ θεῖος φθέγγεται.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πίστει τὴν Σὴν μορφήν, Παρθένε, προσκυνοῦμεν, ἦν χρώμασιν ὑλαίοις, Λουκᾶς ὁ θεηγόρος, τῷ πόθῳ Σου ἱστόρησε.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν τὸ *Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα* ἰστῶμεν στίχους ἠ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλην τὴν ἀνταύγειαν, τῆς τρισηλίου ἀκτίνος, φεγγοβόλοις λάμπησι, Παύλου τοῦ παμμάκαρος εἰσδεξάμενος, ὡς ἀστήρ πάμφωτος, καὶ πυρσὸς ἄδυτος, ἐν τῷ κόσμῳ ἀνατέταλκας, καὶ κατελάμπρυνας, ταῖς μαρμαρυγαῖς τῶν δογμάτων σου, καὶ τοῖς ἀχράντοις κάλλεσι, τοῦ ὑπερκοσμίου κηρύγματος,

ἄπασαν τὴν κτίσιν, εἰδώλων διαλύσας τὴν ἀχλύν, Λουκᾶ οὐράνιε ἄνθρωπε, Ἀποστόλων σύμφυτε.

Παύλῳ προσεπέλασας, καὶ παρ' αὐτῷ μαθητεύσας, μνητῆς παγκόσμιος τῆς ἀνθρώπων γέγονας ἀναπλάσεως, σὺν αὐτῷ πᾶσαν γάρ, κτίσιν διαθέεις, διασπείρων ἐν τοῖς πέρασι, γινῶσιν τὴν ἔνθεον, οἷα γεωργὸς ἐμπειρότατος, καὶ ἐκριζῶν Ἀπόστολε, τῆς παρανομίας τὴν ἄκανθαν, ὅθεν καρποφόρον, τὴν ἄκαρπον πρὶν δείξας ἀληθῶς, νῦν Ἐκκλησίαν ἀπέιληφας, τὸν μισθὸν τῶν πόνων σου.

Κάλαμος θεόγραφος, ἡ θεορρήμων σου γλῶσσα, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Λουκᾶ παμμακάριστε ἐχρημάτισεν, ἀκριβῶς ἄπασι, τὴν δι' εὐσπλαγχνίαν, τοῦ Σωτῆρος συγκατάβασιν, καὶ τὰ ζωήρρυτα, πάθη καὶ τὴν θείαν ἀνάστασιν, καὶ τὴν σεπτὴν ἀνάληψιν, διατεθειμένη σαφέστατα, καὶ καλλιγραφούσα τῶν σῶν συναποστόλων εὐκλεῶς, τὰ εὐαγῆ κατορθώματα, καὶ τὰς πράξεις ἔνδοξε.

Κληῖμα εὐφορώτατον, τῆς ζωηφόρου ἀμπέλου, φοῖνιξ εὐθαλέστατος, ὡς καρποὺς τὰς χάριτας προβαλλόμενος, ἀκεστῆρ ἔνθεος, χαρακτήρ γνήσιος, κοινωνὸς καὶ ὁμοδαίτος, Παύλου τοῦ μάκαρος καὶ ἀγαπητὸς ἐχρημάτισας, Ἀπόστολε θεόληπτε, Εὐαγγελιστὰ θεαυγέστατε, λύχνε φαεσφόρε, καὶ ἔσοπτρον τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, τοῦ κενωθέντος καὶ σώσαντος, τοὺς σὲ μακαρίζοντας.

Ἔτερα Προσόμοια. Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ὡς Ἀπόστολος ἔνθεος, ἰατῆρ ἀληθέστατος, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀναδέδειξαι, ψυχῶν ὁμοῦ καὶ σωμάτων γάρ, ἰᾶσαι νοσήματα· διὰ τοῦτο ἡ πληθὺς, ἰατρῶν ἐκβοῶμέν σοι, Λουκᾶ ἔνδοξε, τὴν θερμὴν ἀρωγὴν σου ἡμῖν δίδου, καθ' ἐκάστην ἰατρούειν, τὰ τοῦ πλησίον νοσήματα.

Ὡς ἰάσω παθήματα, τῇ δοθείσῃ σοι χάριτι, ἰατρὲ θεόπνευστε Λουκᾶ ἔνδοξε, οὕτω βοήθει ἐκάστοτε, τοῖς πίστει προστρέχουσιν, εὐσεβέσιν ἰατροῖς, τῇ θερμῇ ἀντιλήψει σου,

ἵνα πάντοτε, ἐξιώμεθα πάσης ἀσθενείας, καχεξίας βαρυτάτας, δοξολογοῦντες τὸν Κύριον.

Ὡς προσάτην καὶ ἔφορον, καὶ θερμὸν ἀντιλήπτορα, ἰατρῶν συστήματα εὐφημοῦμέν σε· σὺ γὰρ παρέχεις Ἀπόστολε, τὴν γνῶσιν τὴν κρείττονα, τοῦ ἰᾶσθαι τῶν ψυχῶν, καὶ σωμάτων συντρίμματα καὶ ἀλγήματα, ἡμῖν πᾶσι Λουκᾶ πνευματοφόρε, καὶ ὑγείαν τε καὶ ῥῶσιν, ἐπιβραβεύειν τοῖς πάσχουσιν.

Ἦ ἕτερα. Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Τί σε ὀνομάσω, Ἀπόστολε; οὐρανὸν ὅτι τὴν δόξαν διηγῆσω τοῦ Θεοῦ; ἀστραπὴν ὅτι τὸν κόσμον καταυγάζεις φωτισμῶ; νεφέλην ἐπομβροῦσαν θεῖα νάματα; Κρατῆρα τῆς σοφίας ἐνθεώτατον; οἶνον ἡμῖν ἀναβρύοντα, τὸν τὰς καρδίας εὐφραίνοντα; Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν προσεῖπω θεόληπτε; Ποταμὸν ἐκ Παραδείσου προερχόμενον ἡμῖν; Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης ἣν διέθετο Χριστός; φωστῆρα, νοητὸν φῶς ἀπαστράπτοντα; λυχνίαν, Ἐκκλησίαν καταυγάζουσαν; ἄρτον ζωῆς, θεῖαν τράπεζαν, ποτήριον θεοῦ Πνεύματος. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν θεόπτα καλέσωμεν; Λειτουργὸν τῶν μυστηρίων δραστικώτατον Χριστοῦ; τῆς σκηνῆς τῆς νοουμένης ἀρχιτέκτονα σοφόν; τὰς πλάκας, λατομοῦντα τὰς τῆς χάριτος; τὸν νόμον, γεγραφότα τὸν καινότατον; τὸν ἐκ Σιῶν προερχόμενον καὶ διὰ σοῦ κηρυττόμενον. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν καλέσωμεν ἔνδοξε, θησαυρὸν τῶν οὐρανίων χαρισμάτων ἀσφαλῆ; Ἰατρὸν καὶ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἀκριβῆ; τοῦ Παύλου, συνεργάτην καὶ συνέκδημον; τὰς πράξεις, ἀποστόλων ἐκτιθέμενον; Πολλὰ Λουκᾶ τὰ ὀνόματα, ἣ ἀρετὴ σοι πεποίηκεν. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ἀπόστολε Χριστοῦ, καὶ τῶν θείων δογμάτων συγγραφεῦ, καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐδραίωμα, σὺ ὡς ἀληθῶς, τὰς ἐν ζόφῳ τῆς ἀγνωσίας καρδίας, εἰσδυσάσας ἐν τῷ βυθῷ τῆς ἀπωλείας, ἐλκύσας θεηγορίαις, διέσωσας ὡς ἐκ σάλου τρικυμίας, ὄπαδὸς γενόμενος, τοῦ σκεύους τῆς ἐκλογῆς Παύλου, ἀλλὰ καὶ μιμητῆς. Ὅθεν αἰτοῦμέν σε, Λουκᾶ ἀξιάγαστε, τῶν Ἀντιοχείων τὸ ἐγκαλλώπισμα! Πρέσβευε τῷ Σωτῆρι καὶ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν πίστει ἐκτελούντων, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει Σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει Σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; Ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ Σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθεὶς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἷσοδος, Φῶς ἰλαρόν, Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Καθολικῆς Α' Ἐπιστολῆς Πέτρου τὸ Ἀνάγνωσμα (Α', 13-20).

Ἀγαπητοί, ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας τῆς διανοίας ὑμῶν, νήφοντες, τελείως ἐλπίσσατε ἐπὶ τὴν φερομένην ὑμῖν χάριν, ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς τέκνα ὑπακοῆς, μὴ σὺ σχηματιζόμενοι ταῖς πρότερον ἐν τῇ ἀγνοίᾳ ὑμῶν ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ κατὰ τὸν καλέσαντα ὑμᾶς ἅγιον, καὶ αὐτοὶ ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ γενήθητε, διότι γέγραπται: Ἅγιοι γένεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι. Καὶ εἰ πατέρα ἐπικαλεῖσθε τὸν ἀπροσωπολήπτως κρίνοντα κατὰ τὸ ἐκάστου ἔργον, ἐν φόβῳ τὸν τῆς παροικίας χρόνον ὑμῶν ἀναστράφητε, εἰδότες ὅτι οὐ φθαρτοῖς, ἀργυρίῳ ἢ χρυσίῳ, ἐλυτρώθητε ἐκ τῆς ματαίας ὑμῶν ἀναστροφῆς πατροπαραδότου, ἀλλὰ τιμίῳ αἵματι, ὡς ἀμνοῦ ἀμώμου καὶ ἀσπίλου Χριστοῦ.

Καθολικῆς Α΄ Ἐπιστολῆς Ἰωάννου τὸ Ἀνάγνωσμα (Δ΄ 20-Ε΄ 5).

Ἀγαπητοί, ἐὰν τίς εἶπῃ ὅτι ἀγαπῶ τὸν Θεόν, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ μισῇ, ψεύστης ἐστί· ὁ γὰρ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ὃν ἐώρακε, τὸν Θεόν, ὃν οὐχ ἐώρακε, πῶς δύναται ἀγαπᾶν; Καὶ ταύτην τὴν ἐντολὴν ἔχομεν ἀπ’ αὐτοῦ, ἵνα ὁ ἀγαπῶν τὸν Θεόν, ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. Πᾶς ὁ πιστεύων ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Χριστός, ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται, καὶ πᾶς ὁ ἀγαπῶν τὸν γεννήσαντα, ἀγαπᾷ καὶ τὸν γεγεννημένον ἐξ αὐτοῦ. Ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἀγαπῶμεν τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ, ὅταν τὸν Θεὸν ἀγαπῶμεν καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηρῶμεν. Αὕτη γάρ ἐστὶν ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἵνα τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηρῶμεν, καὶ αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ βαρεῖαι οὐκ εἰσίν, ὅτι πᾶν τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ Θεοῦ νικᾷ τὸν κόσμον, καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν. Τίς ἐστὶν ὁ νικῶν τὸν κόσμον, εἰμὴ ὁ πιστεύων, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ;

Καθολικῆς Ἐπιστολῆς Ἰακώβου τὸ Ἀνάγνωσμα (Γ΄ 1-12).

Ἀδελφοί, μὴ πολλοὶ διδάσκαλοι γίνεσθε, εἰδότες ὅτι μείζον κρῖμα ληψόμεθα· πολλὰ γὰρ ππαιομεν ἅπαντες. Εἴ τις ἐν λόγῳ οὐ ππαιοι, οὔτος τέλειος ἀνήρ, δυνατὸς χαλιναγωγῆσαι καὶ ὄλον τὸ σῶμα· ἴδε τῶν ἵππων τοὺς χαλινοὺς εἰς τὰ στόματα βάλλομεν, πρὸς τὸ πείθεσθαι αὐτοὺς ἡμῖν, καὶ ὄλον τὸ σῶμα αὐτῶν μετάγομεν. Ἴδου καὶ τὰ πλοῖα, τηλικαῦτα ὄντα καὶ ὑπὸ σκληρῶν ἀνέμων ἐλαυνόμενα, μετάγεται ὑπὸ ἐλαχίστου πηδαλίου, ὅπου ἂν ἡ ὄρμη τοῦ εὐθύνοντος βούληται. Οὕτως καὶ ἡ γλῶσσα, μικρὸν μέλος ἐστὶ καὶ μεγαλαυχεῖ. Ἴδου ὀλίγον πῦρ, ἠλίκην ὕλην ἀνάπτει! Καὶ ἡ γλῶσσα πῦρ, ὁ κόσμος τῆς ἀδικίας. Οὕτως ἡ γλῶσσα καθίσταται ἐν τοῖς μέλεσιν ἡμῶν ἡ σπιλοῦσα ὄλον τὸ σῶμα καὶ φλογίζουσα τὸν τροχὸν τῆς γενέσεως καὶ φλογιζομένη ὑπὸ τῆς γεέννης. Πᾶσα γὰρ φύσις θηρίων τε καὶ πετεινῶν, ἐρπετῶν τε καὶ ἐναλίων δαμάζεται καὶ δεδάμασται τῇ φύσει τῇ ἀνθρωπίνῃ, τὴν δὲ γλῶσσαν οὐδεὶς δύναται ἀνθρώπων δαμάσαι, ἀκατάσχετον κακόν, μεστὴ ἰοῦ θανατηφόρου. Ἐν

αὐτῇ εὐλογοῦμεν τὸν Θεὸν καὶ πατέρα καὶ ἐν αὐτῇ καταρώμεθα τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ γεγονότας ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος ἐξέρχεται εὐλογία καὶ κατάρα. Οὐ χρῆ, ἀδελφοί μου, ταῦτα οὕτω γίνεσθαι. Μήτι ἢ πηγὴ ἐκ τῆς αὐτῆς ὀπῆς βρῦει τὸ γλυκὺ καὶ τὸ πικρὸν; Μὴ δύναται, ἀδελφοί μου, συκῆ ἐλαίας ποιῆσαι ἢ ἄμπελος σῦκα; οὕτως οὐδεμία πηγὴ ἀλυκὸν καὶ γλυκὺ ποιῆσαι ὕδωρ.

Εἰς τὴν Λιπὴν, Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Ἐπέφανε σήμερον ὡς οὐρανὸς ἔμψυχος, Λουκᾶς ὁ Ἀπόστολος, καὶ ταῖς τοῦ Πνεύματος χάρισιν ὡς ἐν ἀστράσι θείοις, τὸ τῆς Ἐκκλησίας στερέωμα λαμπρύνει. Δεῦτε οὖν τῶν εὐσεβῶν τὰ πληρώματα, ἐν καθαρᾷ διανοίᾳ, τῶν τούτου δωρεῶν ἐμφορηθῶμεν, ἀστράπτει γὰρ ῥήματα ζωῆς τοῖς ἐν κακίᾳ νεκρωθεῖσιν, ὕδωρ προῤῥέει τὸ ἀλλόμενον, ἐξ ὑπερώων τῆς θείας χρηστότητος, τοῖς ἐν αὐχμῶ ἀπιστίας τηκομένοις καὶ τὸν τῆς δικαιοσύνης ἥλιον, τὸν ἐξ ὕψους ὡς ἀνατολὴν κόσμῳ φανέντα, τοῖς ἐν σκιᾷ καὶ χώρᾳ τοῦ θανάτου εὐαγγελίζεται, καὶ πρεσβεύει ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν πίστει τελούντων, τὴν ἱερὰν αὐτοῦ πανήγυριν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἐξ εἰδωλικῆς ἀχλύος, πρὸς ἀποστολικὴν περιωπὴν, ὡς ἄστρον πολύφωτον, Λουκᾶ ἀνέλαμψας, καταυγασθεῖς γὰρ ταῖς τοῦ Παύλου ἀκτίσι, τὴν τοῦ Λόγου συγκατάβασιν, ἀκριβῶς ἐμυήθης, ὅθεν καὶ τοῖς πανσόφοις σοῦ δόγμασι, τὴν οἰκουμένην κατεφώτισας, τὴν ἀγνωσίαν ἐμείωσας. Καὶ νῦν τῶν καθαρῶν ἐπιλάμψεων, θεωρὸς τυγχάνων, τὰς καρδίας ἡμῶν φώτισον, τὰ τοῦ Κυρίου ποιεῖν θελήματα.

Ἦχος β'.

Τοῦ Παύλου συνέκδημος, καὶ συνεργάτης ἀγαπητός, περιουσία πίστεως, Λουκᾶ Ἀπόστολε γέγονας, σὺν αὐτῷ γὰρ περιελθὼν τὴν κτίσιν, τῶν δεσμῶν αὐτοῦ ἐκοινωνήσας, καὶ τοὺς δεσμευθέντας τῇ πλάνῃ ἠλευθέρωσας, τῆς γὰρ ἠλευθέρας Σιών, τὰ ἀγαθὰ εὐαγγελιζόμενος, ἐν δυνάμει

λόγου ἐβόας· ἐπεφάνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος, παιδεύουσα ἡμᾶς, πρὸς καταρτισμὸν τελειότητος.

Ἦχος γ'.

Λουκᾶ Ἀπόστολε, τίσιν ἐπαίνοις ἀξίοις, πρὸς εὐφημίαν σου χρησώμεθα, οὗ ὁ ἔπαινος ἐξ ἔργων, ἐν πάσαις ταῖς Ἐκκλησίαις ἤστραψε; Σὺ γὰρ τῷ σκεύει τῆς ἐκλογῆς μαθητευθεῖς, τῶν θεϊκῶν μυστηρίων ὑφηγητής, καὶ ὀξυγράφος γραμματεὺς ἀναδέδειξαι. Ὅθεν τὸ τῆς εἰρήνης διαχαράξας Εὐαγγέλιον, τὴν τοῦ Χριστοῦ οἰκονομίαν διετράνωσας τοῖς πέρασι. Καὶ νῦν ἀπαύστως δυσώπει. ἔλεθηῖναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Τῷ τῆς σοφίας ἀλιευτικῷ καλάμῳ, τῆς νοητῆς θαλάσσης τὸν βυθὸν ἀνιχνεύων, ἐκ θανατηφόρου βυθοῦ τὰς τῶν πιστῶν ψυχὰς ἐζώγησας, Λουκᾶ παμμακάριστε. Ὅθεν τῷ Παύλῳ μαθητευθεῖς, ὄλην ἐκάθηρας τὴν σαυτοῦ καρδίαν, τῇ ἐπιλάμψει τοῦ Πνεύματος. Καὶ τοῖς δόγμασί σου τὰ ἔθνη φωτίσας, τὰ τῶν παθῶν νοσήματα τοῖς θαύμασιν ἰάτρευσας, Χριστὸν τὸν Θεόν, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ δυσωπῶν, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε πᾶσα κτίσις, τὸν ἀληθῶς ἰατρὸν πνευματικὸν, καὶ τοῦ Σωτῆρος μαθητὴν, Λουκᾶν τὸν ἀοίδιμον, ἐν ὧδαῖς εὐφημήσωμεν. Οὗτος γὰρ ἀθεΐας τὴν νόσον, τῷ ἐπιχρίσματι τῆς Χριστοῦ κολυμβήθρας ἐθεράπευσε, καὶ ποταμοὺς θεοβρύτων ναμάτων ἐκ στόματος, ἐμψυχωμέναις χώραις, τοῦ Εὐαγγελίου κατήρδευσεν, ὅθεν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ προφητικῶς, εἰς τὴν οἰκουμένην καὶ πρεσβεύει, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων Σου καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια. ᾠχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χάρις, τοῖς χεῖλεσί σου Λουκᾶ, πυρίνη γλώσση ἐξεχύθη Ἀπόστολε, καὶ γλῶσσα πυρὸς ἐδείχθης, λόγους ἐκπέμπων φωτὸς, τοῖς φωτὸς ἀξίοις τῷ κηρύγματι· βολίδας φλεγούσας δέ, τοῖς τὸ σκότος ποθήσασι, γράφων διδασκων, τὸ σεπτὸν Εὐαγγέλιον, καὶ ὁσμὴ ζωῆς τοῖς ζωὴν ὄντως θέλουσιν, ὠφθης ὡς Παῦλος ἔφησεν, ὃν ἔσχεσ διδάσκαλον, ὁσμὴ θανάτου δὲ πάλιν τοῖς μὴ ζωὴν ἀγαπήσασιν. Ἄλλ' ἡμῖν παράσχου φῶς ζωὴν τε καὶ εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Στ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

Ἔγνωμεν, ἐκ τῶν λόγων τῶν σῶν, καθάπερ εἶπας τὴν τῶν λόγων ἀσφάλειαν, ὧν ἔφης ἐνθέως μύστα· ἐπεῖπερ γράψαι ἡμῖν, περὶ τῶν πραγμάτων ἐπεχείρησας, ὧν πεπληροφόρησαι, καὶ καθὼς σοι παρέδωκαν, οἱ πρὶν αὐτόπται, ὧν καὶ ἴσος γέγονας, ὑπηρέτης τε τῆς τοῦ Λόγου σαρκώσεως, ὃν μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, εἰς Ἐμμαοὺς ἔβλεψας, καὶ καιομένη καρδίᾳ, μετὰ Κλεόππα συνέφαγες. Αὐτοῦ θείας θερμῆς, καὶ ἡμῶν τῶν σε τιμώντων, τὰς ψυχὰς πλήρωσον.

Στ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν Αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Χαῖρε, ὁ μόνος γράψας ἡμῖν, τὸ χαῖρε χαίρων τῆς Ἀγνῆς εὐαγγέλιον, καὶ ταύτην Κυριοτόκον, εἰπόντα τὸν Βαπτιστήν, ἐκ γαστρὸς οὐ γράφεις καὶ τὴν σύλληψιν, καὶ Λόγου τὴν σάρκωσιν, πειρασμοὺς καὶ τὰ θαύματα, λόγους καὶ πάθη, τὸν σταυρὸν καὶ τὸν θάνατον, καὶ τὴν ἔγερσιν, ἣν περ εἶδες καὶ ἄνοδον, Πνεύματός τε τὴν κάθοδον, κηρύκων τὰς πράξεις τε, καὶ ἐξαιρέτως τοῦ Παύλου, οὗ περ ἐδείχθης συνέκδημος· ἀκέστορ καὶ μύστα καὶ φωστήρ τῆς Ἐκκλησίας, ἣν φρούρει πάντοτε.

Δόξα. ᾠχος πλ. β΄.

Πάνσοφε ἀλιεῦ ἅγιε Μαθητά, ἐργάτα τοῦ Σωτῆρος, καὶ θρίαμβε τῶν Αὐτοῦ παθημάτων, ὁ τὴν κτίσιν τῇ πίστει

διαδραμῶν, καὶ ἐκ τῆς πλάνης τὰ ἔθνη συναγαγῶν, καὶ Θεῶ
προσενέγκας ὡς θυμίαμα καλόν, εἰς οὐρανοὺς εὐωδῶθης.
Διὸ παριστάμενος τῷ Κριτῇ, πρέσβευε ῥυσθῆναι ἡμᾶς τῶν
ἀνομιῶν ἡμῶν, καὶ ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, λυτρωθῆναι τῆς
κολάσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος,
ἐκ τῆς Σῆς νυδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην
κατάρως τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε· διὸ Σοὶ Πάναγνε, ὡς τοῦ
Θεοῦ μητρί τε καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως τὸ
χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου. Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη,
καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄.
Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἀκέστῳ σοφώτατος ἱερομύστα Λουκᾶ, ζωγράφος
πανάριστος τῆς Θεοτόκου Μητρός, ἐδείχθης Ἀπόστολε,
ἔγραψας μάκαρ λόγους, διὰ Πνεύματος θείου, ἔδωκας
ἐννοῆσαι συγκατάβασιν ἄκραν, Χριστοῦ τῆς παρουσίας, διὸ
πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Ἔτερον. Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἰατρὸς ἀνεδείχθης ψυχῆς καὶ σώματος, ὡς Μαθητὴς τοῦ
Σωτῆρος Λουκᾶ Ἀπόστολε· ὅθεν παρέχε ἀεὶ τὴν σὴν
ἀντίληψιν, τοῖς προσιούσιν ἰατροῖς τῇ πρεσβείᾳ σου σοφέ, ὡς
ἔχων πλουσίαν χάριν, καὶ ἐκδυσώπει ἀπαύστως, ἡμῖν
διδόναι θεῖον ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον
μυστήριον, διὰ Σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεὸς
ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ σταυρὸν ἐκουσίως
ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος, δι' οὗ ἀναστήσας τὸν
Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος α'. Τόν τάφον Σου, Σωτήρ.

Ὡς ἥλιον εὐρῶν Παῦλον τὸν θεηγόρον, ηὐγάσθης παρ' αὐτοῦ, τῆ τοῦ Πνεύματος αἴγλη, καὶ θεῖος Ἀπόστολος, τοῦ Χριστοῦ ἐχρημάτισας· τὴν σοφίαν γάρ, τὴν ἀληθῆ ἀγαπήσας, ἀπεμώρανας, τὴν κοσμικὴν ἀγνωσίαν, τῷ θείῳ κηρύγματι.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ὡς τὴν σύμπασαν κτίσιν ὁ θεῖος φθόγγος σου, ἐξεχύθη ὡς φέγγος ζωῆς Ἀπόστολε, καὶ τῶν δογμάτων σου Λουκᾶ ταῖς ἐπιλάμψεσιν, ἀνακηρύττει ἐμφανῶς, τοῖς ἐν ζόφῳ τῶν δεινῶν, τὴν Γέννησιν τοῦ Σωτήρος, καὶ τὸ ἐκούσιον Πάθος, καὶ τὴν τριήμερον Ἀνάστασιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῆς ἀγνῆς Θεοτόκου καὶ Θεομήτορος, τῆς τεκούσης τὸν Λόγον τοῦ προανάρχου Πατρός, τὸν χαρακτῆρα τῆς μορφῆς ὡς καθιστόρησας, Ταύτη παρέστησας αὐτόν, ἥτις ἐβόησε Λουκᾶ, ἡ χάρις εἶη ἐν τούτῳ, τοῦ ἐξ ἐμοῦ γεννηθέντος, πρὸς σωτηρίαν πάσης κτίσεως.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ταχύ προκατάλαβε.

Τοῦ Λόγου Ἀπόστολος καὶ ὑπηρέτης σοφός, τοῦ Παύλου συνέκδημος καὶ φοιτητῆς ἱερός, Λουκᾶ ἐχρημάτισας· τούτου γὰρ ἀνενδότης, ἠκολούθεις τοῖς τρόποις, γράφων, ὡς ζωῆς ῥήσεις τοὺς αὐτοῦ θείου λόγους, οὓς νῦν ἡ Ἐκκλησία κατέχουσα τέρπεται.

Δόξα. Τό αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον .

Ὡς θάλαμος πάμφωτος τὸν Θεὸν Λόγον χωρεῖς, ὡς τράπεζα ἔμψυχος ἐν ταῖς χερσί Σου κρατεῖς, τὸν πάντα βαστάζοντα· Τοῦτον Ἀγνή δυσώπει, ἐκ χειρὸς ἀλλοτρίου, ῥῦσαί με καὶ τῷ θείῳ, καταυγάσει με φέγγει· Σοὶ γὰρ ἀπὸ καρδίας Κόρη προσέδραμον.

Μετά τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς Ἐδὲμ ὁ θεόβρυτος ποταμός, ὁ τὴν γῆν καταρδεύων πνευματικῶς, Λουκᾶς ὁ θεόσοφος ἀνυμνείσθω ἐν ἄσμασι, τὸ τοῦ Εὐαγγελίου θεόπνευστον ὄργανον, τὸ ἐκφωνοῦν τῆ κτίσει Τριάδος ἐπίγνωσιν, σήμερον γὰρ ὤφθη, τῆ σεπτῆ αὐτοῦ μνήμη, καὶ παύει νοσήματα καὶ διώκει τὰ πνεύματα, καὶ ἰᾶται τοὺς κρίζοντας· πρέσβευε Χριστῶ τῶ Θεῶ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐφημοῦσί σε πόθω, Ἀπόστολε ἔνδοξε.

Δόξα. Τό αὐτό. Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ Υἱοῦ Σου, Παρθένε, ταῖς ἀστραπαῖς, Ἀποστόλων ὁ θίασος πυρσωθείς, φῶς θεῖον γεγένηται ἐν λυχνία ὀρώμενον, καὶ τῆ θεογνωσία φωτίζον τὰ σύμπαντα, καὶ ἄλας θεραπεῦον ψυχῶν τὰ ἐλκώματα. Ὅθεν ἐκδυσώπει σὺν αὐτοῖς Θεοτόκε, ῥυσθῆναι κολάσεως, καὶ τυχεῖν θείας χάριτος, τοὺς ἐν πίστει βοῶντάς Σοι, χαῖρε ὄρος πῖον Θεοῦ, χαῖρε θεῖον τοῦ Λόγου ἀλάβαστρον, χαῖρε τῆς παρθενίας, λειμῶν ὁ μυρίπνοος.

Οἱ Ἀναβαθμοί· τό α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον. *Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.*

Στ. *Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν Αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.*

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (θ' 1-6).

Τῶ καιρῶ ἐκείνῳ, συγκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ, ἔδωκεν αὐτοῖς δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἐπὶ πάντα τὰ δαιμόνια καὶ νόσους θεραπεύειν· καὶ ἀπέστειλεν αὐτοὺς κηρῦσσειν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἰᾶσθαι τοὺς ἀσθενοῦντας, καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς: Μηδὲν αἴρετε εἰς τὴν ὁδόν, μήτε ῥάβδους, μήτε πήραν, μήτε ἄρτον, μήτε ἀργύριον, μήτε ἀνὰ δύο χιτῶνας ἔχειν, Καὶ εἰς ἣν ἂν οἰκίαν εἰσέλθητε, ἐκεῖ μένετε καὶ ἐκεῖθεν ἐξέρχεσθε. Καὶ ὅσοι ἂν μὴ δέξωνται ὑμᾶς, ἐξερχόμενοι ἀπὸ τῆς πόλεως ἐκείνης καὶ τὸν κονιορτὸν ἀπὸ τῶν ποδῶν ὑμῶν ἀποτινάξατε, εἰς μαρτύριον ἐπ' αὐτούς. Ἐξερχόμενοι δὲ διήρχοντο κατὰ τὰς κώμας, εὐαγγελιζόμενοι καὶ θεραπεύοντες πανταχοῦ.

Ὁ Ν' Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀποστόλου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'. Στ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός...

Σήμερον, ὁ τῆς κενώσεως τοῦ Λόγου ἐρμηνεύς, καὶ τοῦ Εὐαγγελίου συγγραφεὺς ἱερός, Λουκᾶς ὁ Ἀπόστολος, ὡς πηγὴ ἐξ οἴκου Κυρίου τῆ οἰκουμένη προέρχεται· ἀρυσώμεθα οὖν πάντες ἀφθαρσίας ὕδωρ, καὶ τῷ Σωτῆρι βοήσωμεν· ὁ κρατὴρ τῆς ζωῆς, Ὑπερούσιε Θεότης, ταῖς τοῦ Ἀποστόλου Σου πρεσβείαις, ἀποκάθαρσον ἡμᾶς ἐκ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος.

Εἶτα οἱ Κανόνες· τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς στ' καὶ τοῦ Ἀποστόλου δύο εἰς η'.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς: *Σκέπη ἀσφαλῆς γενοῦ μοι, Θεοτόκε. Ἀμήν.*

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Σκηνὴ φωτοφόρος καὶ λογικὴ, ὑπάρχουσα Κόρη, τοῦ τῶν ὄλων δημιουργοῦ, δοχεῖον τῆς θείας ἐμφανείας, δι' ἀρετῶν τὴν καρδίαν μου ἔργασαι.

Κατεῖδέ Σε πάλαι ὁ Ἰακώβ, ἐν τύπῳ Παρθένε, θείαν κλίμακα ἐμφανῶς· Θεὸς διὰ σοῦ γὰρ κόσμῳ ὤφθη, καὶ τῶν βροτῶν τὴν οὐσίαν ἀνύψωσεν.

Ἐκύησας Λόγον τὸν τοῦ Πατρός, δυσὶν ἐν οὐσίαις καὶ θελήσεσιν ἀληθῶς, ἀτρέπτως Παρθένε ἐνωθείσαις, ἐν ὑποστάσει μιᾷ ὡς ἠύδοκησε.

Πηγὴ κεκλεισμένη καὶ διαυγής, ὠράθης Παρθένε ἐξ ἧς ἔβλυσε δαψιλῶς, τρυφῆς οὐρανοῦ ὁ χειμάρρους, παλινζωΐας προρρέων τὰ ρεύματα.

Κανὼν πρῶτος τοῦ Ἀποστόλου. Θεοφάνους. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῆς ἀνωτάτῳ σοφίας τὸ στόμα σου, κρατῆρα θεῖον Σοφέ, πάντες ἐπιστάμενοι, Ἀπόστολε Λουκᾶ, τὸν μέγαν καὶ ἀπόρρητον, τῆς χάριτος πλουτοῦντες θησαυρόν, προθύμως ἀρυόμεθα, τῷ Κυρίῳ ψάλλοντες· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Μυσταγωγῶν σε Χριστὸς τὰ οὐράνια, καὶ θεοπνεύστους γραφάς, ἀμέσως διανοίγων σοι Ἀπόστολε Λουκᾶ, καὶ μύστην ἀναδεικνυσι, καὶ κήρυκα σοφὸν τῶν ὑπὲρ νοῦν, εὐτόνως ἀνακράζοντα· τῷ Κυρίῳ ᾄσωμεν, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Χειροτονεῖ σε τῷ Παύλῳ συνέκδημον, ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, Λουκᾶ παμμακάριστε, τῇ χάριτι αὐτοῦ εὐθέως διαλάμποντα, ἐπόμενόν τε ἴχνεσιν αὐτοῦ, καὶ συνανακράζοντα· τῷ Κυρίῳ ᾄσωμεν, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Τῆς ἀνεκφράστου καὶ θείας συλλήψεως, τῆς πανυμνήτου Ἀγνῆς, τὸν τρόπον διεσάφησας, Ἀπόστολε Λουκᾶ· τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον ἐλήλυθε σαφῶς γὰρ ἐπ' Αὐτήν, καὶ Λόγος ἐπεσκίασεν, ᾧ συμφώνως ψάλλομεν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Κανὼν δεῦτερος τοῦ αὐτοῦ, οὗ ἡ ἀκροστιχίς: *Λουκᾶς τιμάσθω ὁ ἀπόστολος πρόθῳ. Γερασίμου.*

Ἦχος δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Λουκᾶν τὸν θεόληπτον, ἀνευφημῆσαι προθέμενος, Παράκλητε Κύριε, τὴν Σὴν βοήθειαν, συνεργῆσαί μοι αἰτοῦμαι τοῖς ἐπαίνοις, ὡς ἂν τούτῳ ἄξιον, πλέξω μελώδημα.

Παῦλος ὁ ἔνθεος, τὴν ψυχικὴν σου εὐγένειαν, Λουκᾶ θεασάμενος σὲ ἐπεσπάσατο, καὶ ἀνέδειξε, τῶν ἄνω μυστηρίων, λαμπρὸν δημηγόρον σε, καὶ μύστην ἄριστον.

Ἐπῆρξας συνδέσμιος, καὶ συναιχμάλωτος ἔνδοξε, τῷ Παύλῳ ἀπόστολε, ὡς φοιτητῆς ἱερός, μεθ' οὗ ἄπασαν, διαδραμῶν τὴν κτίσιν, τὸν λόγον διέσπειρας, τῆς θείας χάριτος.

Καθαίρων νοσήματα καὶ θεραπεύων παθήματα, ὡς θεῖος Ἀπόστολος καὶ ἰατρὸς ἀληθῆς, ἐνεκέντρισας, ἀνθρώπων τὰς καρδίας, πρὸς πίστιν σωτήριον τοῦ σὲ δοξάσαντος.

Θεοτοκίον.

Ἀσπόρως συνέλαβες, ἀδιαφθόρως ἐκύησας, ἀκόπως ἐβάστασας, Θεοχαρίτῳτε, τὸν κατέχοντα, τὰ πάντα τῇ παλάμῃ· ὦ δόξης! ὦ χάριτος, ἧς κατηξίωσαι!

Καταβασία. Ἀνοίξω το στόμα μου.

ᾠδὴ γ'. Τῆς Θεοτόκου. Σὺ εἶ τό στερέωμα.

Ἦλιον ἐκλάμπασα παρθενικῶν ἐκ λαγόνων Σου, μετὰ σαρκὸς τῆς δικαιοσύνης, τοὺς ἀνθρώπους ἐφώτισας.

Ἄρουρα ἀνήροτος ἡ Σὴ γαστήρ ἀναδέδεικται, ὁ γὰρ Χριστὸς τῆς ζωῆς ὁ στάχυς ἐκ Σοῦ, Δέσποινα ἔφουσε.

Στάμνος ἐπουράνιος ἀναδειχθεῖσα Πανύμνητε, τὸ νοητὸν μάννα τοῖς ἀνθρώποις, ὑπὲρ λόγον ἐπήγασας.

Φύσιν προσλαβόμενος ἐκ Σοῦ ὁ Λόγος θεόνυμφε τὴν τοῦ Ἀδὰμ κοινωνεῖ ἀφύρτως, σαρκὸς ἅμα καὶ αἵματος.

Τοῦ Ἀποστόλου α', ὁ αὐτός.

Σοῦ τὸ Εὐαγγέλιον, Λουκᾶ θεσπέσιε ἄνωθεν, Ἀνατολήν, ἐπισκεψαμένην, τοὺς ἀνθρώπους παρίστησι.

Πράξεις ἐνθεώτατα, διαπραπτόμενος ἄριστα, πανευσεβῶς, τὰς τῶν Ἀποστόλων, γραφικῶς ἀνιστόρησας.

Παῦλος ὁ μακάριος, τῶν ἐγκωμίων σοι ἔπλεξε, τὰς ἀπαρχάς, καὶ τοὺς σοὺς ἐπαίνους, ἐπιγράψας παρέθετο.

Θεοτοκίον.

Σὲ νῦν μακαρίζουσιν, ὡς προεφήτευσας Ἄχραντε, αἱ γενεαί, πᾶσαι τῶν ἀνθρώπων, διὰ Σοῦ νῦν σωζόμεναι.

Τοῦ Ἀποστόλου β'. Τοὺς Σοὺς ὑμνολόγους.

Σοφίας ἐκφάντωρ τῆς ἐνθέου, Λουκᾶ θεία νεύσει
γεγονώς, Σοφίαν ἐνυπόστατον, τὴν τοῦ Θεοῦ ἐκήρυξας, ἡμῖν
ἐπιδημήσασαν, σαρκὸς σοφὴ ὁμοιώματι.

Τῆ σάλπιγγι τοῦ Εὐαγγελίου, σαλπίσσας εἰς ἅπασαν τὴν
γῆν, ἐκ λάκκου ἀπογνώσεως, ψυχὰς ἀνθρώπων ἤγειρας,
πρὸς γνῶσιν τῆς χρηστότητος, τοῦ σὲ λαμπρῶς
θαυμαστῶσαντος.

Ἰσχύϊ τῆς θείας ἐπιπνοίας, ῥητόρων διέλυσας πλοκάς,
ῥήτωρ θεοειδέστατος, λογίων τῶν τοῦ Πνεύματος, Ἀπόστολε
γενόμενος, καὶ συγγραφεὺς θεοπρόβλητος.

Κυήσεως θείας ἠξιώθης, τῷ Παύλῳ Λουκᾶ μαθητευθεὶς,
ὄθεν τὸ Εὐαγγέλιον, τοῦ Λόγου διεχάραξας, καὶ τῶν
συναποστόλων σου, τὰ ἱερὰ κατορθώματα.

Θεοτοκίον.

Ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς θεαρχίας, νηδυῖ συνέλαβες Ἄγνη,
ἀρρήτως δὲ ἐκύησας, Χριστὸν τὸν Ὑπεράγαθον, Θεὸν μὲν τὸ
νοούμενον, ἄνθρωπον δὲ τὸ ὁρώμενον.

Καταβασία. Τοὺς Σοὺς ὑμνολόγους.

Κάθισμα. ᾠδὴ πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ὡς συνέκδημος Παύλου ἀναδειχθεὶς, τοὺς ποικίλους
κινδύνους καρτερικῶς ὑπέμεινας, πανεύφημε, τοῦ Κυρίου
Ἀπόστολε, καὶ τὸν δρόμον ἀθλήσει τελέσας τῆς πίστεως, σὺν
Αὐτῷ ἐν ὑπίστοις εὐφραίνῃ, μακάριε· ὄθεν καὶ τῷ κόσμῳ τὸ
Χριστοῦ εὐαγγέλιον κηρύξας, ἐφώτισας τὴν ὑφήλιον ἅπασαν,
Λουκᾶ πανσεβάσμιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν
πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν
ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτόν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν
φωταυγῆ, νεφέλην ὑμνήσωμεν βάτον τὴν ἀκατάφλεκτον, τὸν
λογικὸν παράδεισον τῆς Εὐίας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης
πάσης τὸ μέγα κειμήλιον, ὅτι σωτηρία ἐν Αὐτῇ διεπράχθη, τῷ
κόσμῳ καὶ ἄφεις τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων, διὰ τοῦτο

βοῶμεν αὐτῇ· πρέσβευε τῷ Σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι Παρθέने τὴν χάριν Σου.

Ὡδὴ δ'. Τῆς Θεοτόκου. Εἰσακήσα Κύριε.

Ἀπειράνδρως γεννήσασα, τὸν παραγαγόντα τὰ πάντα ῥήματι, θεϊκῆς ἀναγεννήσεως, Δέσποινα ἠξίωσας τὸ ἀνθρώπινον.

Λόγω Λόγον συνέλαβες, τὸν ἐξ ἀλογίας ἡμᾶς ῥυσάμενον, καὶ Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον, προελθόντα Κόρη ἐξ αἱμάτων Σου.

Ἡ ἀγνεῖα Σου ἄφθορος, καὶ μετὰ τὴν κύησιν Κόρη ἔμεινεν, ὁ γὰρ Κτίστης σωματούμενος, τὴν Σὴν παρθενίαν οὐκ ἔλυμήνατο.

Σὲ ὡς κρίνον πανεύοισμον, μέσον ἀκανθῶδους Ἀγνῆ συγχύσεως, κατοπτεύσας ὁ Φιλάνθρωπος, ἐκ Σοῦ ὥσπερ ἄνθος ἡμῖν ἐξήνηθησε.

Τοῦ Ἀποστόλου α'. Ἐπέβης ἐφ' ἵππους.

Ὡς ὥφθης τῇ αἴγλη, πεφωτισμένος τοῦ Πνεύματος, ἠξιώθης χερσὶ σου, τοὺς νόμους Αὐτοῦ, τοῖς θεοφίλοις ἄριστα διατυπώσασθαι, τοῖς πιστῶς μελωδοῦσι· δόξα τῇ δυνάμει Σου, Κύριε.

Ἡ χάρις εὐροῦσα, τοῦ Παρακλήτου σε σκῆνωμα, ἐξεχύθη πλουσίως, σοῖς χεῖλεσι, καὶ τῆς εἰρήνης κήρυκα, πᾶσιν ἀνέδειξε, τοῖς πιστῶς μελωδοῦσι· δόξα τῇ δυνάμει Σου, Κύριε.

Ἀγώνων τῷ Παύλῳ, ὡς κοινωνὸς ὥφθης ἔνδοξε, καὶ στεφάνων ἐνδίκως ἠξίωσαι, τῆς βασιλείας, ἔνθα νῦν συναγαλλόμενοι, κραυγάζετε συμφώνως· δόξα τῇ δυνάμει Σου, Κύριε.

Εὐρὼν σου τὸ κάλλος, τῆς διανοίας ὁ Κύριος, ὡς ταῖς θεῖαις ἀκτίσιν, ὠραίως διαλαμπούσης, κήρυκά σε

προχειρίζεται, τοῖς πίστει μελωδοῦσι· δόξα τῇ δυνάμει Σου, Κύριε.

Θεοτοκίον.

Καθεῖλε δυνάστας, ἀπὸ τῶν θρόνων ὁ Κύριος, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ ὡς ἔφησε, τοὺς δὲ πεινῶντας, θείων ἀγαθῶν ἐνέπλησε, τοὺς πιστῶς μελωδοῦντας· δόξα τῇ δυνάμει Σου, Κύριε.

Τοῦ Ἀποστόλου β'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Συνοδίτην σε ὁ Παῦλος, ὄπαδὸν καὶ ὁμότροπον, ὡς κεκαθαρμένον, ψυχὴ τε καὶ σώματι εὐρατο, ὅθεν ἐπαίνων σοι γραφῶν τὰ ἐγκώμια, συνεργάτην σε, ἀγαπητὸν κατωνόμασε.

Θεορρήμονί σου γλώσση, καὶ εὐσήμοις ἐν χεῖλεσι, τῆς οἰκονομίας τοῦ σαρκὸς ὀφθέντος παχύτητι, τὸ πρὸ αἰώνων μυστήριον ἐκήρυξας, ἐπ' ἐσχάτων δέ, φανερωθὲν ὡς ἠὲ δόκησεν.

Ὡς λαμπὰς θεογνωσίας, ὡς λυχνία πολύφωτος, ὥσπερ θεῖος ὄρθρος, τῆς δικαιοσύνης τὸν ἥλιον, τοῖς σελασφόροις σου λόγοις καθυπέδειξας, τοῖς κραυγάζουσι· δόξα, Χριστέ, τῇ δυνάμει Σου.

Οὐρανὸς Θεοῦ τὴν δόξαν, λογικὸς διηγούμενος, τοῦ συγκαταβάσει, οὐρανοῦς Ἀπόστολε κλίναντος, τοῖς ἐν τῇ γῆ ἀνεφάνης καὶ οὐράνωσας, τοὺς κραυγάζοντας· δόξα, Χριστέ, τῇ δυνάμει Σου.

Θεοτοκίον.

Ἄνευ φύρσεως ὁ Λόγος, ἡ τροπῆς ἢ συγχύσεως, ἐν τῇ Σῆ κοιλία, ἄχραντε Παρθένε κεκένωται, μὴ ἀποστὰς συνεδρίας τῆς τοῦ φύσαντος, διασώζων με, βεβυθισμένον τοῖς πταίσμασι.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν.

Ὡδὴ ε'. Τῆς Θεοτόκου. Ἴνα τι μέ ἀπώσω.

Γεωργεῖς ἀνηρότως, πλούτῳ εὐσπλαγχνίας τὸν ὑπερούσιον, ὡς φυτὸν ὠραῖον, τὸν καρπὸν ἀναθάλλον τῆς

γνώσεως καὶ τοὺς νεκρωθέντας, τῇ ἐκ τοῦ ξύλου παραβάσει, ἀνακτώμενον δι' ἀγαθότητα.

Ἐν νηδύϊ Σου Κόρη, ἀστενοχωρήτως τὸν Λόγον χωρήσασα, ὤφθης πλατυτέρα, οὐρανῶν ἀπάσης τῆς κτίσεως· ὅθεν τὴν ψυχὴν μου, ἀπὸ στενώσεως θανάτου, πρὸς ζωὴν ἀπαθείας κυβέρνησον.

Ναὸς ἔμψυχος ὤφθης, τῆς δικαιοσύνης δεχθεῖσα τὸν Πρύτανιν, Κόρη ἐν κοιλίᾳ, σαρκωθέντα ἐκ Σοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν, καὶ διὰ θανάτου, δικαιοσύνην καὶ εἰρήνην, καὶ ζωὴν τοῖς ἐν Ἄδῃ πηγάσαντα.

Οὐρανίων χαρίτων, καὶ Τριαδικῶν μυστηρίων θησαύρισμα, γέγονας Παρθέने, μεσιτεύσασα Πλάστη καὶ πλάσματι· ὁ γὰρ Θεὸς Λόγος, ἐκ Σοῦ ἀνέπλασε τὴν φύσιν, συντριβεῖσαν ἀπάτη τοῦ ὄφεως.

Τοῦ Ἀποστόλου α'. Φώτισον ἡμᾶς.

Φῶς τὸ νοητόν, τῇ καρδίᾳ σου δεξάμενος, τῶν μολυσμάτων ἐκ τῶν πρὶν καθαρθεῖς, ἀγάπης νόμῳ, τοῖς πᾶσι Λουκᾶ μετέδωκας.

Σὺ ταῖς ἀστραπαῖς, ταῖς τῆς χάριτος πανόλβιε, κατηυγασμένος καθωράθης σαφῶς, πυρίνη γλώσση, ἐνθέως Λουκᾶ φθεγγόμενος.

Παύλῳ τῷ σοφῷ, συνοδεύειν ἐπεπόθησας· ἀγαπητὸς γὰρ προσηγόρευσαι, ὡς ὑπηρέτης, Εὐαγγελιστὰ τῆς χάριτος.

Θεοτοκίον.

Χαίροις ἀληθῶς, παρθενίας τὸ κειμήλιον, ἢ τῆς Προμήτορος ἀνάκλησις, καὶ τῆς κατάρας, ἢ λύσις τοῦ Προπάτορος.

Τοῦ Ἀποστόλου β'. Ἐξέστη τά σύμπαντα.

Παράδεισος ἔμψυχος, καὶ πανευώδης πέφηνας, ἔχων ὡσπερ ξύλον ζωηφόρον, τὸ Εὐαγγέλιον τὸ οὐράνιον, ἐξ οὗ ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, δρέπονται Ἀπόστολε, οἱ πιστῶς προσιόντες σοι.

Θεῖος Ἀπόστολος, Λουκᾶς ὁ παμμακάριστος, ὡσπερ ποταμὸς Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ἐξ ὑπερώων ὑδάτων πρόεισι, βρύων μυστικὰς ροὰς, καὶ ἀρδεύων πάντοτε, Ἐκκλησίας τὰς αὐλακας.

Σταυρὸν καὶ τὰ θαύματα, τὰ πάθη καὶ τὴν ἔγερσιν, τοῦ μέχρι σαρκὸς συγκαταβάντος, καλλιπερία λόγου συνέγραψας, ὡσπερ ὀξυγράφος γραμματεὺς, καὶ λαμπρὸς διάκονος, τοῦ Σωτῆρος Ἀπόστολε.

Θεοτοκίον.

Τὴν στάμνον τὴν πάγχρυσον, τὴν ράβδον τὴν βλαστήσασαν, τὸν Δημιουργὸν καὶ Βασιλέα, τὴν θεοδόχον κόρην τιμήσωμεν· αὕτη ἐρρύσατο φθορᾶς, ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον, τὸν Θεὸν σωματώσασα.

Καταβασία. Ἐξέστη τά σύμπαντα.

Ἦδὴ στ'. Τῆς Θεοτόκου. Ἰλάσθητι, Σωτήρ.

Χριστοῦ περιφανές, Παρθένε ὠφθης ἀνάκτορον· ὁ ἐν Ἁγίοις καὶ γὰρ ἐπαναπαυόμενος, ἐκ Σοῦ προελήλυθεν, ἡμᾶς ἀγιάζων, κοινωνία Θεοῦ Πνεύματος.

Μύρον ἐκ Σοῦ ὁ Χριστός, ἀποτεχθεὶς ἐλυτρώσατο, δουλώσεως καὶ φθορᾶς, ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον, καὶ ὄσμῃν διέπνευσε, τῆς ἀθανασίας, τοῖς θανάτῳ ὑποκύψασιν.

Ὀλόφωτος λαμπηδών, τοῖς ἐν νυκτὶ ματαιότητος, ἐπέφανα ἀληθῶς, Παρθένε ἀστράψασα, φῶς τὸ ὑπερούσιον, παχύτητι ὕλης, εἰς ζωῆς φαῦσιν τοῖς πέρασιν.

Ἰλύος παθητικῆς, καὶ πονηρᾶς οἴμοι ἔξεως, καὶ πάσης φθοροποιοῦ, κόρη παραβάσεως, τὴν ψυχὴν μου λύτρωσαι, καὶ τὴν σκοτοδίνην, τῶν προλήψεων ἀπέλασον.

Τοῦ Ἀποστόλου α'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Εἰς ὄρος τῶν ἀρετῶν Ἀπόστολε, ἀναβάς τῷ ποθουμένῳ ὠμίλεις, καὶ ὡς Μωσῆς θεογράφους, τὰς πλάκας,

ἐγγεγραμμένας δακτύλω τοῦ Πνεύματος, ἐδέξω Μακάριε διπτάς, Λουκᾶ τῆς οἰκουμένης διδάσκαλε.

Τὸν κόσμον σαῖς διδαχαῖς ἐφώτισας, οἷα ῥήτωρ τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας· ταῖς γὰρ αὐγαῖς, τῆς ἀκτίστου Τριάδος, πεπυρσευμένος ὠράθης θεόληπτε, καὶ γέγονας ὥσπερ ἀστήρ, δαδουχῶν οἰκουμένης τὰ πέρατα.

Τὰς νόσους νῦν τῶν ψυχῶν θεόπνευστε, ἰατρεύεις τῶν σωμάτων ὡς πάλαι, ἐμπιστευθεῖς, οὐρανόθεν τὸ δῶρον καὶ ὡς πλουτήσας τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος· ὁ Παῦλος γὰρ σέ μαρτύρων, ἰατρὸν γεγονέναι παρίστησιν.

Θεοτοκίον.

Ἐπέβλεψεν ἐπὶ Σὲ ὁ Κύριος, τὴν ἐμὴν ἀνακαινίζων οὐσίαν, ὡς δυνατός, μεγαλεῖα ποιήσας, Θεογεννήτορ ὡς ἔφης Πανάμωμε· καὶ ἔσωσέ με διὰ Σοῦ ἐκ φθορᾶς, ὡς Θεός καὶ φιλόανθρωπος.

Τοῦ Ἀποστόλου β'. Τὴν θείαν ταύτην.

Ὅρος ἐφάνης Ἀπόστολε, σταλάζον γλυκασμὸν θείου Πνεύματος, δι' οὗ κατέπευσας, τὴν τῆς κακίας πικρότητα, καὶ τὰς τῶν πιστευσάντων, ψυχὰς ἐγλύκανας.

Λουκᾶν τὸν θεῖον τιμήσωμεν, ὡς μέγαν οἰκονόμον τοῦ Πνεύματος, καὶ μύστην ἄριστον, καὶ θεηγόρον Ἀπόστολον, Χριστοῦ τοῦ Ζωοδότου, καὶ Πανοικτίρμονος.

Ὅργανον ὤφθης θεόφθογον, κρουόμενον τῷ πλήκτρῳ τοῦ Πνεύματος, Λουκᾶ Ἀπόστολε, καὶ καταθέλγον τὰ πέρατα, τῶν ἱερῶν δογμάτων, ταῖς ὑφηγήσει.

Θεοτοκίον.

Σοφίαν Λόγον καὶ δύναμιν, Πατρὶ τὴν συμφυῶς συνυπάρχουσαν, σωματωθεῖσαν δὲ, ἐκ τῆς ἀχράντου Θεόπαιδος, ἐκήρυξας τῷ κόσμῳ, μακαριώτατε.

Καταβασία. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Μαθητῆς γενόμενος, τοῦ Θεοῦ Λόγου, σὺν τῷ Παύλῳ ἄπασαν, ἐφωταγώγησας τὴν γῆν, καὶ τὴν ἀχλὺν ἀπεδίωξας, τὸ θεῖον γράψας, Χριστοῦ Εὐαγγέλιον.

Ὁ Οἶκος.

Ὡς ἰατρὸς καὶ μαθητῆς Λουκᾶ ἠγαπημένος, μυστικῆ χειρουργία, τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου καὶ τὰ τοῦ σώματος ὁμοῦ ἴασαι, καὶ δός μοι κατὰ πάντα εὐεκτεῖν, καὶ σοῦ τὴν παναοίδιμον γηθόμενος γεραίρειν πανήγυριν, ὄμβροισ τε δακρύων ἀντὶ μύρων, τὸ σεπτὸν σου καὶ πάντιμον σῶμα καταβρέχειν, ὡς στήλη γὰρ ζωῆς, ἐγγεγραμμένη τῷ ναῷ τῷ θαυμαστῷ τῶν Ἀποστόλων, πᾶσιν ἐκφωνεῖ, καθάπερ καὶ σὺ τὸ πρῶτον, τὸ θεῖον γράψας, Χριστοῦ Εὐαγγέλιον.

Συναξάριον.

Τῆς ΙΗ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου καὶ πανευφήμου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ.

Στίχοι·

Εἰς Ἐμμαοὺς βλέπειν σὲ κἂν πρὶν εἰργόμην

(Λουκᾶς λέγει) τρανώσσε νῦν, Χριστέ, βλέπω.

Ὀγδοάτη δεκάτη πέρατος βίου ἔμμορε Λουκᾶς.

Ταῖς αὐτοῦ ἁγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσόν ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ΄. Τῆς Θεοτόκου. Παῖδες Ἑβραίων.

Θρόνος θεότευκτος ὠράθης, τοῦ ἐν ἄρμασιν αὐλοῖς ὀχουμένου, καὶ λαγόσι τοῖς Σοῖς, Ἀγνή ἐναυλισθέντος, καὶ σώσαντος τοὺς κράζοντας· χαῖρε Κεχαριτωμένη.

Ἔσταξεν Ἄχραντε ὡς ὄμβρος, ἐν κοιλία Σου εἰρήνης ὁ χειμάρρους, καὶ πηγάζει ἀεὶ τῆς ἀφθαρσίας ρεῖθρα, ὡς γλυκασμὸν ἀθάνατον, τοῖς πιστῶς Σὲ εὐφημοῦσι.

Ὅλη καλὴ λαμπρά τε ὤφθης, τῷ Θεῷ ἡμῶν πρὸς πάντων τῶν αἰώνων, παρθενίας αὐγαῖς ἐκλάμπουσα τῆ κτίσει, καὶ λύουσα Πανάμωμε, τὴν ὁμίχλην τῆς ἀπάτης.

Τίς ἢ πλησίον τοῦ Δεσπότη, ὡς βασίλισσα ἐν κροσσωτοῖς χρυσέοις; Ἡ τεκοῦσα σαρκὶ τὸν Κύριον τῆς δόξης, καὶ σώζουσα τοὺς ψάλλοντας· χαῖρε Κεχαριτωμένη.

Τοῦ Ἀποστόλου α'. Ὁ αὐτός.

Ὡπως Λουκᾶ τε καὶ Κλεόππα, ἐμφανίζεται Δεσπότης ἐκ τοῦ τάφου! ἀναστὰς γὰρ αὐτούς, ἐδίδασκε κραυγάζειν· εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τρίβον τοῦ βίου διατρέχων, συνοδεύοντα τὸν Λόγον εὔρες Μμκαρ, οὐρανίων σκηνῶν, ἀνοίγοντά σοι πύλας· εὐλογητὸς εἶ κράζοντι, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λύρα τοῦ Πνεύματος ἐδείχθης, μελωδήματα θεόθεν φθεγγομένη, τοὺς ἀνθρώπους Λουκᾶ, φωτίζουσα βοῶντας· εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε Μαρία Θεοτόκε, ὁ Ἀσώματος ἐβόα Σοι Παρθένε· σὺν αὐτῷ δὲ πιστοί, βοῶμέν Σου τῷ τόκῳ· εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς Σῆς κοιλίας.

Τοῦ Ἀποστόλου β'. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Πᾶσαν κυκλώσαντες τὴν γῆν, Παῦλε καὶ Λουκᾶ οἱ θεόπται, θεηγορίαις ἱεραῖς, τῶν γηϊνῶν πρὸς Θεὸν ἀνουψάσατε, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας· ὁ Θεὸς ὁ Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ὅλος πυρίπνους γεγονώς, τῆ τοῦ Παρακλήτου ἐλλάμπει, φλέγεις εἰδώλων τὴν ἰσχύν, καὶ λαμπρύνεις τῷ φωτὶ τοῦ βαπτίσματος, τοὺς βοῶντας Ἀπόστολε· ὁ Θεὸς ὁ Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ἱερουργὸς τῶν ὑπὲρ νοῦν, Εὐαγγελιστῆς τῶν ἀρρήτων, μυσταγωγὸς θεοειδῆς, καὶ φωστήρ τῶν ἐκβοώντων, γεγένησαι· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ὠραιότατη καὶ καλή, Σὺ ἐν γυναιξὶν ἀνεδείχθης, τὸν ὠραιότατον Θεόν, μετὰ σώματος τεκοῦσα Πανύμνητε, τὸν ἡμᾶς ὠραιώσαντα, τῆς ἀρχαίας ἀμορφίας εὐλογημένη.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

ᾠδὴ η΄. Τῆς Θεοτόκου. Οἱ θεωρρήμονες Παῖδες.

Οἱ ἐν φρουρᾷ τῆς κακίας καὶ τοῦ θανάτου, κατωκισμένοι Παρθένε, φῶς διὰ Σοῦ ἐθεάσαντο, καὶ τῆς ἐπουρανίου, ἐλευθερίας ἔτυχον. (Δίς).

Καθεῖλες Κόρη δυνάστας φρουαπομένους, τὸν ἀρχηγὸν τῆς εἰρήνης, ἀποτεκοῦσα ἐν σώματι, τὸν τοὺς ταπεινωθέντας, πρὸς δόξαν ὑψώσαντα.

Ἐκ τῶν ἀγνῶν Σου λαγόνων κόσμῳ προήλθεν, ὁ διὰ λόγου κοσμήσας, τὰ ὄρατὰ καὶ ἀόρατα, Ὅν ἐκδυσώπει ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ Ἀποστόλου α΄. Τὸν ἐν ὄρει ἀγίῳ.

Θεογράφους, ὡς πλάκας δεδεγμένοι, τὰς σὰς βίβλους, πιστῶς κατατρυφῶμεν, τοῦ φωτισμοῦ τῆς χάριτος πανόλβιε, Κύριον ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ὀργάνῳ, τῇ γλώττῃ σου τὸ πνεῦμα, κεχρημένον, φωτίζει τοὺς ἀνθρώπους, μυσταγωγοῦν τῆς χάριτος τὰ δόγματα, Κύριον ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Συνεδέθης, τῇ σχέσει μετὰ Παύλου, θεωρρήμον, Λουκᾶ τῷ θεηγόρῳ, καὶ ξυνωρίς πανέντιμος ἐδείχθητε, Κύριον ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοπλόκῳ, σαγήνῃ σου τῶν λόγων, θεοκήρυξ, τοὺς πλάνῃ κρατουμένους, πρὸς φωτισμὸν τῆς πίστεως ἐζώγησας, Κύριον ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἐλισάβετ, Μητέρα Σε Κυρίου, προσεφώνει, Προφῆτις δεδειγμένη, τὸν Βαπτιστὴν καὶ Πρόδρομον βαστάζουσα· Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, βοῶσα εἰς αἰῶνας.

Τοῦ Ἀποστόλου β'. Λυτρωτά τοῦ παντός.

Γηπονήσας ἀρότρῳ τῆς πίστεως, καρδιῶν τὰς ἀρούρας Ἀπόστολε, σπόρον θεῖον κατέβαλες, ἐν αὐταῖς ἀναμέλπων· πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὡς τὴν σύμπασαν κτίσιν ὁ φθόγγος σου, τῶν πανσόφων δογμάτων διέδραμε, καὶ πίστει υἱοθέτησε, τῷ Θεῷ τοὺς βοῶντας· πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ῥητορεύων τοῦ Λόγου τὴν σάρκωσιν, πλανωμένους ἀνθρώπους ἐπέστρεψας, πρὸς τρίβον τὴν σωτήριον, ἀνακράζων θεόφρον· πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἄνωτέρα ἐφάνης τῆς κτίσεως, ὡς τεκοῦσα τὸν πάντων δεσπόζοντα· διὸ κάμει ὑπέρτερον, λογισμῶν ἐφάμαρτων, δεῖξον Παρθένε, καὶ ἀτόπων με ἔργων ἐκλύτρωσαι.

Καταβασία. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ὡδή θ'. Τῆς Θεοτόκου. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἀφλέκτως συλλαβοῦσα ἐν τῇ γαστρὶ, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα Δέσποινα, τὸν Ἰησοῦν, τὸν τὴν ὕλην φλέξαντα τῆς ἀράς, καὶ μετοχῆ τῆς χάριτος, ἀπαθανάτισα τὸν Ἄδὰμ, θανάτου ψυχικοῦ με, ἀνάστησον καὶ στήσον, ἐπὶ ζωῆς θείας καινότητα.

Μεσίτρια γενοῦ μοι πρὸς τὸν Θεόν, καὶ φρουρὰ ἀσφαλῆς καὶ κυβέρνησις, ἐκ τοῦ βυθοῦ, τῶν ἀμπλακημάτων καὶ τῶν παθῶν, τὸν νοῦν μου ἐπανάγουσα, πρὸς θεογνωσίας τὸν ὀρισμόν, διὰ τῆς μετανοίας, ἵνα σε μεγαλύνω τῇ προμηθείᾳ σου σωζόμενος.

Ἡ πύλη τῆς ἐνθέου ἀνατολῆς, ἐξ ἧς ὤφθη καὶ κόσμῳ ὠμίλησε μετὰ σαρκός, ὁ Πατρί καὶ Πνεύματι συμφυῆς, τὰς πύλας μοι διάνοιξον, τὰς τῆς εὐσπλαγχνίας τῆς θεϊκῆς, ὡς ἂν εἰσφέρω κόρη, τῷ πάντων Ζωοδότῃ, ἀπὸ ψυχῆς ἐξομολόγησιν.

Ναμάτων ψυχοτρόφων ζωοποιῶν, τῇ ἀθλία ψυχῇ μου ἀπόστασον, τὸν γλυκασμόν, ὅπως ἀπορρίψω ὀλοσχερῶς, ἰὸν τῆς θανατώσεως, καὶ τῆς ἀμαρτίας τῆς ἀπεχθοῦς, τὴν φλόγα κατασβέσω, καὶ τῆς ζωῆς τὸ ὕδωρ, ἐν τῇ καρδίᾳ ὑποδέξωμαι.

Τοῦ Ἀποστόλου α΄. Ὅρους παρῆλθες.

Ἔστης Λουκᾶ τῆς ἐφέσεως, τὸ τῶν ὀρεκτῶν οἷα φθάσας τὸ ἔσχατον, καὶ τέλους μακαρίου σαφῶς ἐπέτυχες, λυθέντων τῶν ἐσόπτρων, τῆς ἀληθείας ταῖς ἐμφάσεσι.

Λάμπας τῷ κόσμῳ ὡς ἥλιος, ἐνθεαστικῶς τῇ Τριάδι παρίστασαι, σὺν Παύλῳ τῷ θεόπτη, Λουκᾶ πανεύφημε, μεθ' οὗ σε θεοφάντορ, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Αἶγλη Λουκᾶ τῇ φωσφόρῳ σου, τοὺς σους ὑμνητὰς φαιδρυνθῆναι δυσώπησον, καὶ κόσμῳ τὴν εἰρήνην παμμάκαρ βράβευσον, ὅπως σε θεηγόρε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Χαίρων Λουκᾶ νῦν παρίστασαι, τῷ Παμβασιλεῖ τῷ στεφάνῳ κοσμούμενος, τῆς θείας εὐπρεπείας καὶ ὠραιότητος· διὸ σε θεωρρῆμον, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Λόγον ἐδέξω τὸν ἄσαρκον, φύσιν τὴν ἐμὴν ἀναπλάσαι βουλόμενον, καὶ τοῦτον σαρκωθέντα Παρθένε τέτοκας· διὸ Σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Τοῦ Ἀποστόλου β΄. Εὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Σήμερον φωταυγῆς καὶ πανυπέρλαμπρος, ἡ σὴ μνήμη ἡ σωτήριος, ἤστραψε κόσμῳ μυστολέκτα, φαιδρύνουσα καρδίας καὶ πρόσωπα, τῶν σῶν ἰκεσιῶν τῇ λαμπρότητι, τῶν ἱερῶς ὑμνολογούντων σε.

Ἰάσεις παντοδαπὰς ὁ θεῖος τάφος σου, ἐνεργεῖα τῇ τοῦ Πνεύματος, βρύει Λουκᾶ τοῖς προσιοῦσι, καὶ λύει ψυχικὰ ἀρρώσθηματα, καὶ νέμει εὐρωστίαν τοῖς κάμνουσι, καὶ κατευφραίνει τοὺς τιμῶντάς σε.

Μέγιστος ὁ ἀγών σου καὶ πανεύφορος· λογικοὺς καρποὺς γὰρ ἤνεγκε, τῶν πιστευσάντων τὰς ἀγέλας, καὶ νῦν ἐν τοῖς ὑψίστοις, ἤξιώσαι μεγίστων ἀναρρήσεων ἔνδοξε, μετὰ τοῦ Παύλου ἀγαλλόμενος.

Ὅμβρισον ταῖς πρεσβείαις σου μακάριε, τοῖς ἐκ πόθου εὐφημοῦσί σε, ῥῶσιν ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, κάμῃ δὲ τόνδε ὕμνον σοι πλέξαντα, ἀπόρῳ διανοίᾳ καὶ στόματι, ῥῦσαι παθῶν παρενοχλήσεως.

Θεοτοκίον.

Ἐφάρπων νυχθημερὸν ἐχθρὸς ὁ δόλιος, δελεάζων με οὐ παύεται, ἐπιθυμίαις παραλόγοις καὶ ταῖς τῶν λογισμῶν ἐπιθέσεσιν, ἀλλὰ τῆς τούτου ῥῦσαί με, Δέσποινα, καὶ τυραννίδος καὶ δουλώσεως.

Καταβασία. Ἄπας γηγενής.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Λουκᾶ Χριστοῦ Ἀπόστολε, μῦστα τῶν ἀπορρήτων, καὶ τῶν ἐθνῶν διδάσκαλε, μετὰ Παύλου τοῦ θείου, καὶ τῆς ἀγνῆς Θεοτόκου, ἤς τὴν θεῖαν εἰκόνα, ἐκ πόθου ἀνιστόρησας ἐκδυσώπει θεόπτα, ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν μακαριζόντων σε καὶ τιμώντων, τὴν ἱεράν σου κοίμησιν, πάνσοφε μυστολέκτα.

Θεοτοκίον.

Δέσποινα πάντων ἄνασσα, πρόφθασον ἐν ἀνάγκαις, πρόφθασον ἐν ταῖς θλίψεσι, πάρεσο ἐν κινδύνοις, τῆς τελευταίας ἡμέρας, μὴ σατὰν ἡμᾶς λάβῃ, μὴ Ἄδης, μὴ ἀπώλεια, ἀλλὰ τῷ τοῦ Υἱοῦ Σου, τότε φρικτῷ, ἀνευθύνως βήματι παραστῶμεν, ὡς Θεομήτωρ γὰρ ἀγνή, ὅσα θέλεις ἀνύεις.

Εἰς τοὺς Αἴνους. Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ὡς τοῦ Παύλου συνέκδημος, τὴν τοῦ Πνεύματος ἔλλαμψιν, προφανῶς κεκλήρωσαι Λουκᾶ ἔνδοξε, ὅθεν τῷ κόσμῳ ἀπήστραψας, ὡς θεῖος Ἀπόστολος, ἀληθείας φωτισμόν, καὶ τοῦ ψεύδους διέλυσας τὴν σκοτόμαιναν, καὶ

υἱοῦς τοῦ φωτὸς τοῦ ἀπροσίτου, ἀπειργάσω μυστολέκτα, τοὺς δεξαμένους τὸν λόγον σου.

Ὡσπερ κάλαμος ἔνθεος, ἡ θεόπνευστος γλῶσσά σου, τὸ τῆς νέας χάριτος Εὐαγγέλιον, καὶ τὰ λαμπρὰ κατορθώματα, τῶν συναποστόλων σου, διεχάραζε σοφῶς, ἐν δυσὶ Λουκᾶ τεύχεσιν, ἃ κατέχουσα, οἷα δίκρουνον βρύσιν ἀφθαρσίας, τοῦ Χριστοῦ ἡ Ἐκκλησία, χαρμονικῶς μεγαλύνει σε.

Ὡς νεφέλην οὐράνιον, ζωῆς ὕδωρ ὑέτισας, τοῖς τῆ πλάνη ἐνδοξε ὑποκύψασιν, οὓς ἐκκαθάρας τοῖς λόγοις σου, ὡς δῶρον εὐπρόσδεκτον, καὶ ὀψώνιον τερπνόν, τῷ Χριστῷ προσενήνοχας· Ὅν ἰκέτευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, Λουκᾶ τὴν πάνσεπτον μνήμην σου.

Ὡς αὐτόπτης καὶ μέτοχος, κληρονόμος καὶ σύμφυτος, βασιλείας ἐνδοξε ἧς ἐκήρυξας, τῶν σῶν καμάτων τὰ ἔπαθλα, καὶ τὴν ἀνταπόδοσιν, τῶν ἀγώνων σου Λουκᾶ, ἀποδρέπη θεούμενος ταῖς μεθέξεσι, τοῦ ἀύλου φωτὸς τῆς θεαρχίας, Ἦν ἰκέτευε ἀλήκτως, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμώντων σε.

Ἔτερα. Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ὡς ἰατρὸς θεοφόρος Λουκᾶ Ἀπόστολε, ἦν βοήθει οὐρανόθεν ἰατροῖς εὐσεβέσιν, ταχέως θεραπεύειν πάθη δεινά, καὶ πικρὰ ἀρρώσθημα, καὶ φωτισμὸν ἡμῖν αἶτει παρὰ Χριστοῦ, τοῦ λαμπρῶς σε θαυμαστώσαντος.

Ἴδε τοὺς πίστει αἰτοῦντας τὴν σὴν βοήθειαν, ἡ καὶ δίδου τούτοις πᾶσιν ἐν ἀνάγκαις καὶ πόνοις, ταχεῖαν θεραπείαν Λουκᾶ θαυμαστέ, καὶ παθῶν ἀπολύτρωσιν, τοῖς εὐσεβέσι συμπράττων καὶ βοηθῶν, ἰατροῖς ὡς συμπαθέστατος.

Τῶν ἰατρῶν αἱ χορεῖαι σὲ μακαρίζουσι, Λουκᾶ πνευματοφόρε καὶ πιστῶς βοῶσι· φῶς θεῖον ἡμῖν αἶτει παρὰ Χριστοῦ, πρὸς θερμὴν περιποίησιν, τῶν ἐν κινδύνοις καὶ νόσοις καὶ συμφοραῖς, καὶ παντοίας ἄλλαις θλίψεσι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Δαυϊτικῶς συνελθόντες οἱ πιστοὶ ἐν ἄσμασι, τῷ μυστικῷ ῥήτορι τοῦ Λόγου, Λουκᾶ ἐκβοήσωμεν· ἡ γλῶσσά σου κάλαμος γραμματέως ἐδείχθη, Χριστοῦ τοῦ ὀξυγράφου, ὠραΐζουσα τὰς ὄψεις πρὸς γνῶσιν τῶν ἐθνῶν, τῆς θείας ἐπιγνώσεως, ἐν ἧ ἄνεκήρυξας τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ τῶν συναποστόλων σου τὰς πράξεις συνεγράψω. Διὸ παριστάμενος τῇ Τριάδι καὶ Θεῷ, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ Σε Κεχαριτωμένη, Μήτηρ ἀνύμφευτε, καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν, τὴν ἀνεξιχνίαστον Σου γέννησιν, Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τοῦ Ἁγίου, ἡ γ' ὠδὴ τοῦ α' καὶ ἡ στ' τοῦ β'.

Ἀπόστολος ἐκ τῆς πρὸς Κολασσαεῖς ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα (Δ' 5-11, 14-48).

Ἀδελφοί, ἐν σοφίᾳ περιπατεῖτε πρὸς τοὺς ἔξω, τὸν καιρὸν ἐξαγοραζόμενοι. Ὁ λόγος ὑμῶν πάντοτε ἐν χάριτι, ἅλατι ἠρτυμένος, εἰδέναι πῶς δεῖ ὑμᾶς ἐνὶ ἐκάστῳ ἀποκρίνεσθαι. Τὰ κατ' ἐμὲ πάντα γνωρίσει ὑμῖν Τυχικὸς ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς καὶ πιστὸς διάκονος καὶ σύνδουλος ἐν Κυρίῳ, ὃν ἔπεμψα πρὸς ὑμᾶς εἰς αὐτὸ τοῦτο, ἵνα γνῶ τὰ περὶ ὑμῶν καὶ παρακαλέσῃ τὰς καρδίας ὑμῶν, σὺν Ὀνησίμῳ τῷ πιστῷ καὶ ἀγαπητῷ ἀδελφῷ, ὃς ἐστὶν ἐξ ὑμῶν πάντα ὑμῖν γνωριοῦσι τὰ ὧδε. Ἀσπάζεται ὑμᾶς Ἀρίσταρχος ὁ συναιχμάλωτός μου, καὶ Μάρκος ὁ ἀνεψιὸς Βαρνάβα, περὶ οὗ ἐλάβετε ἐντολὰς ἐὰν ἔλθῃ πρὸς ὑμᾶς, δέξασθε αὐτόν, καὶ Ἰησοῦς ὁ λεγόμενος Ἰουῖτος, οἱ ὄντες ἐκ περιτομῆς, οὗτοι μόνοι συνεργοὶ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, οἵτινες ἐγενήθησάν μοι παρηγορία. Ἀσπάζεται ὑμᾶς Λουκᾶς ὁ ἰατρός, ὁ ἀγαπητὸς καὶ Δημᾶς. Ἀσπάσασθε τοὺς ἐν Λαοδικείᾳ ἀδελφοὺς καὶ Νυμφᾶν καὶ τὴν κατ' οἶκον αὐτοῦ Ἐκκλησίαν, καὶ ὅταν ἀναγνωσθῇ παρ' ἡμῖν

ἡ ἐπιστολή, ποιήσατε ἵνα καὶ ἐν τῇ Λαοδικέων ἐκκλησίᾳ ἀναγνωσθῆ, καὶ τὴν ἐκ Λαοδικείας ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀναγνῶτε. Καὶ εἶπατε Ἀρχίππῳ· Βλέπε τὴν διακονίαν ἣν παρέλαβες ἐν Κυρίῳ, ἵνα αὐτὴν πληροῖς. Ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου. Μνημονεύετέ μου τῶν δεσμῶν. Ἡ χάρις μεθ' ὑμῶν. Ἀμήν.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (γ' 16 – 21).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει, καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀθετεῖ, ὁ δὲ ἐμὲ ἀθετῶν ἀθετεῖ τὸν ἀποστείλαντά μέ. Ὑπέστρεψαν δὲ οἱ ἑβδομήκοντα μετὰ χαρᾶς λέγοντες Κύριε, καὶ τὰ δαιμόνια ὑποτάσσεται ἡμῖν ἐν τῷ ὀνόματί σου. Εἶπε δὲ αὐτοῖς· Ἐθεώρουν τὸν σατανᾶν ὡς ἀστραπὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα. Ἴδου δίδωμι ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατεῖν ἐπάνω ὄφρων καὶ σκορπίων καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ, καὶ οὐδὲν ὑμᾶς οὐ μὴ ἀδικήσῃ. Πλὴν ἐν τούτῳ μὴ χαίρετε, ὅτι τὰ πνεύματα ὑμῖν ὑποτάσσεται χαίρετε δὲ ὅτι τὰ ὀνόματα ὑμῶν ἐγράφη ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἠγαλλιάσατο τῷ πνεύματι ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν Ἐξομολογοῦμαί σοι, πάτερ, κύριε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅτι ἀπέκρυσας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, καὶ ἀπεκάλυψας αὐτὰ νηπίοις· ναί, ὁ πατήρ, ὅτι οὕτως ἐγένετο εὐδοκία ἔμπροσθέν σου.

Κοινωνικόν Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

Μεγαλυνάρια.

Ὡς τῶν Ἀποστόλων συγκοινωνός, καὶ τοῦ Ζωοδότου θεορρήμων ὑφηγητής, τοῦ Εὐαγγελίου, Λουκᾶ τοῦ τῆς εἰρήνης, ἐκήρυξας ἐν κόσμῳ, τὴν ἀγαθότητα.

Παύλῳ τῷ πανσόφῳ οἰκειωθεῖς, ὠφθης τῶν ἐν σκότει τῆς ἀπάτης φωταγωγός, τῆς δικαιοσύνης, τὸν Ἥλιον κηρύξας, Λουκᾶ τῶν ἀπορρήτων, ταμεῖον ἔμψυχον.

Ἄλλος ἐν τῇ χάριτι Μωϋσῆς, Λουκᾶ καθωράθης καὶ ἐνέγραψας ἐν δυσί, πλαξὶ θεηγόρε, τοῦ Πνεύματος τὸν νόμον, ἐν ᾧ ζωοποιοῦνται, πιστῶν διάνοιαι.

Συστοιχία δώρων πνευματικῶν, καὶ εἰκῶν καὶ στήλη
ἀνεδείχθης παντὸς καλοῦ· ὅθεν ἐγχαράττεις, τῆς μόνης
Θεοτόκου, τὴν ἱερὰν εἰκόνα, Λουκᾶ ἐν χρώμασι.

Στίχοι·

*Θείας με ζωῆς Λουκᾶ μέτοχον δεῖξον
Γεράσιμον μέλψαντα σὸν τοὺς ἀγῶνας.*